

Vaša Svätosť, ako si vysvetľujete „zemetrasenie“, ktoré v roku 2020 postihlo ľudstvo vo forme koronavírusu?

V živote bývajú temné okamihy. Veľmi často si myslíme, že nás sa to netýka, len niekoho iného, v inej krajine, možno na inom kontinente. No v tuneli pandémie sme skončili všetci. Bolesť a tieň prekročili prahy našich domovov, prenikli nám do myšlienok, napadli naše sny a plány. Nikto si dnes nemôže dovoliť byť pokojný. Svet už nikdy nebude taký ako predtým. No práve uprostred tejto kalamity vidieť znamenia, ktoré sa môžu stať základom obnovy. Na to, aby sa vyriešili naliehavé prípady, nestačia príhovory. Pandémia je alarmujúcim znamením a človek o ňom musí rozmýšľať. Čas skúšky sa tak môže stať časom múdrych rozhodnutí pre dobro ľudstva. Celého ľudstva.

Ako máme podľa vás prekonávať cestu tunelom?

Sme unavení, sklamaní, rozčarovaní, smutní. Myslíme si, že to nezvládneme. Boh nás oslovuje, predovšetkým nás pozýva, aby sme objali jeho kríž, to znamená, aby sme našli odvahu objať všetky protivenstvá súčasnosti. Pán nás vyzýva k pružnosti, nie aby sme sa uzavreli sami v sebe, ale aby sme zmenili svoje priority, aby sme prehodnotili stupnicu hodnôt, aby sme prebudili a zaktivizovali solidárnosť a nádej, čím dáme stabilitu tejto dobe, keď sa zdá, že všetko sa rúca. Tým, že sa budeme usilovať žiť tento ťažký okamih so silou viery a s vrelosťou lásky, naučíme naše oči, aby s dobrotou hľadeli na druhých, aby vyhládávali trpiacich, lebo určite sa blízko nás nachádza niekto, kto „kríva“, alebo sa musel zastaviť, lebo nevládze. Ako ľudia a ako kresťania sme povolani, aby sme sa k týmto našim bratom a sestrám sklonili a pomohli im vstať, aby mohli pokračovať v ceste k záblesku nového svetla, ktoré osvieti všetko a všetkých. No ak nepodoprieme tých, čo padajú, ak nevytiahneme zo zabudnutia tých, čo trpia a sú neviditeľní v očiach egoistov, akoby sme k nemu nedošli. Je to kľúčový bod pre ľudstvo, ktoré ohrozuje ešte iný strašný vírus, smrteľnejší než ochorenie covid-19, vírus egoizmu, ktorý sa rozširuje presvedčením,

že život bude lepší, ak veci budú lepšie pre mňa; že všetko bude dobre, ak dopadnem dobre ja. Tu sa vychádza a končí v selekcii ľudí, v skartovaní starých, odsúvaní chudobných a odmietaní „nepohodlných“. V tom spočíva sociálna nespravodlivosť, nerovnosť príležitostí, nedostatok ochrany najslabších. Existuje však spôsob, ako sa týmto vírusom nenakaziť.

Aký?

Vybudovať si protilátky solidárnosti.

Čo to znamená?

Môžeme začať tým, že objavíme spoločnú krehkosť, ktorú nám tvrdosť pandémie vyhodila na oči. Neistota kvôli chudobe a zneužívaniu ľudí v niektorých oblastiach planéty bola už dlho každodenným „špinavým chlebom“. Kým v iných častiach sveta sa istota, že ľudské, technické a vedecké možnosti sú neporaziteľné, ukázala klamlivá. Teraz je ešte zrejmejšie, že tak

v dobrom, ako i v zlom sa dôsledky nášho konania vždy dotýkajú aj blížnych. Preto solidárnosť medzi nami všetkými, ak to bude komplexné a definitívne rozhodnutie, je naozaj cestou záchrany, cestou, ako prekonať toto nebezpečné obdobie – život je vždy spoločný, bratstvo je nevyhnutné, lebo ak budeme sami, skôr či neskôr sa zrútime. Ak sa budeme starať o druhých, všetci budeme môcť žiť lepšie.